

Al discurs que va fer quan va rebre el Premi Nobel de Literatura, Orhan Pamuk repeteix unes quantes vegades una cosa que sembla més aviat òbvia: que l'escriptor ha de tancar-se sol en una habitació i asseure's en una taula a escriure. Ja se sap que hi ha escriptors il·lustres que han escrit amb gent al voltant (Jane Austen, a la saleta de casa, o Joan de Sagarra, a l'Ateneu Barcelonès). Pamuk no és d'aquests, tot i que «aquests» no formen cap conjunt homogeni. Pamuk és dels que es tanquen i, a diferència de Victor Hugo i de Philip Roth (que han escrit els seus llibres de peu dret), és dels que s'asseuen. No cal dir que podria haver trobat altres llocs, i naturalment una altra posició corporal, per aquesta operació d'enfrontar-se i d'explorar-se a si mateix, que és la seva escriptura, i que el detall és, comparat amb altres qüestions de més pes, trivial. Però per un traductor el fet que Pamuk torni tan sovint a la circumstància de seure sol en una habitació, i que és en una habitació que el traductor es troba també quan està traduït, té un punt d'inquietant.

A *El castell blanc* (novel·la que ara s'està editant i sortirà al maig), un turc i un venecià es passen molt de temps asseguts en una taula, l'un davant de

L'escriptor s'asseu i escriu

l'altre fent el mateix, com si l'un fos un mirall de l'altre: escriure. Perquè l'e-

fecte especular sigui més complet, els dos homes resulta que són físicament idèntics i, al llarg de la novel·la, l'un arribarà a adquirir els coneixements i gairebé la vida de l'altre. La taula, que no era un moble corrent en la Turquia del segle XVII en què transcorre la història, és una aportació del venecià i, amb el temps, serà adoptada pel turc perquè diu que amb la taula pensa i escriu millor. En aquestes memòries de joventut amb fotos que és *Istanbul. Ciutat i records* assistim a aquest desdoblament i enfrontament amb un mateix de Pamuk, que s'ha d'acabar tancant, primer per pintar i finalment per començar a escriure. Aquí un crític parlaria del laberint de la identitat, d'Orient i d'Occident, del doble com a tema literari que han abordat autors eximis, etc.; per mi n'hi ha prou d'invitar que, drets en un vagó del metro o asseguts en un lloc silenciós, passem a la lectura sense més consideracions.

Carles Miró

Carles Miró, traductor al català d'*Istanbul. Ciutat i records* i *El castell blanc*, d'Orhan Pamuk, totes dues novel·les publicades per Edicions Bromera.

CARÀCTERS BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms: NIF

Adreça: Població: País:

Codi Postal: Telèfon: e-mail:

Adreça d'enviament (si és diferent de l'adreça fiscal)

Em subscric a *Caràcters, revista de llibres* per 4 números (subscripció anual), a partir del número:, raó per la qual:

Opció A: Domiciliació bancària

Opció B: Us tramet un xec per valor de 12 euros, a nom de: Universitat de València. *Caràcters, revista de llibres*
(Preu Europa: 16 euros. Resta del món: 20 euros).

Opció C: Targeta de crèdit (Data de caducitat) /

Número de la targeta

Signatura

Envieu còpia d'aquesta butlleta, amb les dades corresponents, a:
Caràcters, revista de llibres. Publicacions de la Universitat de València, Arts Gràfiques, 13, 46010 València.